

## Odmítnutí přihlášky věřitele

Při běžném způsobu vyhledávání insolvenční věci dlužníka v insolvenčním rejstříku nemůže zůstat utajeno věřiteli jiné insolvenční řízení, z nějž může a má při zachování běžné opatrnosti zjistit (bez zřetele k tomu, jak byl v insolvenčním rejstříku vykazován stav původní věci), že insolvenční soud zjistil úpadek dlužníka a že začala běžet propadná třicetidenní lhůta určená rozhodnutím o úpadku k přihlášení pohledávek těm věřitelům, kteří tak neučinili dříve.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 NSCR 17/2011, ze dne 30.4.2013)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníka T., a. s., se sídlem v Č., vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. KSPH 38 INS 4558/2009, o přihlášce pohledávky, o dovolání věřitele J.(ČR) s. r. o., se sídlem v Ř., zastoupeného JUDr. TJ., advokátem, se sídlem v P., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 25. května 2010, č. j. KSPH 38 INS 4558/2009, 1 VSPH 372/2010-P238-7, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Usnesením ze dne 30. prosince 2009, č. j. KSPH 38 INS 4558/2009-P238-2, odmítl Krajský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) přihlášku pohledávky věřitele J. (ČR) s. r. o. (dále jen „věřitel J“) [bod I. výroku] a určil, že účast tohoto věřitele v insolvenčním řízení končí právní mocí usnesení (bod II. výroku).

Insolvenční soud - odkazuje na ustanovení § 136 odst. 2 písm. d/, 173 odst. 1 a § 185 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) - vyšel zejména z toho, že: 1/ Usnesením ze dne 4. listopadu 2009, č. j. KSPH 38 INS 4558/2009-A-75, zjistil úpadek dlužníka TOS, a. s., a věřitele dlužníka, kteří tak dosud neučinili, vyzval, aby přihlásili pohledávky do 30 dnů od rozhodnutí o úpadku. Lhůta pro podávání přihlášek uplynula dne 4. prosince 2009. 2/ Přihláška pohledávky věřitele J byla doručena insolvenčnímu soudu dne 28. prosince 2009.

Na tomto základě insolvenční soud uzavřel, že:

1/ Přihláška pohledávky věřitele J byla doručena insolvenčnímu soudu až po uplynutí lhůty k podávání přihlášek.  
2/ Tvrzení věřitele J, že vycházel z údajů v insolvenčním rejstříku, vedených pod sp. zn. KSPH 38 INS 5247/2009 (když teprve 7. prosince 2009 bylo zveřejněno usnesení o spojení s insolvenčním řízením v této věci), považuje insolvenční soud za účelové. Skutečnost, že řízení bude dále vedeno pod spisovou značkou této věci, jednoznačně vyplývá z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. září 2009 č. j. 2 VSPH 540/2009-A-17 (správně jde o č. j. KSPH 38 INS 5247/2009, 2 VSPH 540/2009-A-17). Bylo proto na věřiteli J, aby nadále sledoval především řízení vedené pod sp. zn. KSPH 38 INS 4558/2009 a v souladu s údaji uvedenými v daném řízení pak postupoval.

K odvolání věřitele J Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 25. května 2010, č. j. KSPH 38 INS 4558/2009, 1 VSPH 372/2010-P238-7, potvrdil usnesení insolvenčního soudu.

Odvolací soud - vycházejí rovněž z ustanovení § 136 odst. 2 písm. d/, § 173 odst. 1 a § 185 insolvenčního zákona - dospěl k následujícím závěrům:

1/ Lhůta k podání přihlášek je lhůtou procesní.

2/ V rozhodnutí o úpadku (zveřejněném v insolvenčním rejstříku téhož dne, kdy bylo vydáno) insolvenční soud věřitele řádně poučil o třicetidenní lhůtě k podání přihlášek a o následcích jejího zmeškání, přičemž tato lhůta marně uplynula 4. prosince 2009.

3/ Věřitel J nic nebránilo přihlásit pohledávku před rozhodnutím o úpadku dlužníka, chtěl-li ji však uplatnit až po rozhodnutí o úpadku, mohl tak učinit včas v řízení vedeném pod sp. zn. KSPH 38 INS 4558/2009, neboť informace o existenci tohoto řízení byla přístupná v insolvenčním rejstříku. Jde výlučně k tíži věřitele J, že údaje v insolvenčním rejstříku vztahující se k dlužníku řádně nesledoval a s rozhodnutím o úpadku se neseznámil.

4/ Věřitel J by mohl uspět s odvoláním, jen kdyby bylo postaveno najisto, že absence řádných údajů v insolvenčním rejstříku mu bránila ve včasné uplatnění pohledávky; o takový případ však zjevně nejde, neboť svědomitým přístupem mohl věřitel J zjistit potřebné údaje v insolvenčním rejstříku.

5/ Prominutí zmeškání lhůty není (ve smyslu § 83 insolvenčního zákona) přípustné, takže je nezvratný závěr, že přihláška, kterou věřitel J podal po uplynutí přihlašovací lhůty, nenastolila procesní účinky zákonem s ní spojené, není předmětem daného insolvenčního řízení a nemůže v něm být přezkoumána a uspokojována. Proto byl důvod odmítnout přihlášku dle § 185 insolvenčního zákona.

Proti usnesení odvolacího soudu podal věřitel J dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), namítaje, že jsou dány dovolací důvody uvedené v § 241a odst. 2 o. s. ř., tedy, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (odstavec 2 písm. a/) a že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (odstavec 2 písm. b/) a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Dovolatel poukazuje na to, že přihlašoval pohledávku do insolvenčního řízení vedeného u insolvenčního soudu pod sp. zn. KSPH 38 INS 5247/2009 (nikoli do insolvenčního řízení v této věci, kde došlo k odmítnutí přihlášky).

Dovolatel čekal s podáním přihlášky na zjištění dlužníkovy úpadku, což se ale nestalo pro nepřesnost údajů zveřejněných v insolvenčním rejstříku; insolvenční řízení vedené pod sp. zn. KSPH 38 INS 5247/2009 v něm totiž do 7. prosince 2009, 13.03 hodin bylo vedeno ve stavu před rozhodnutím o úpadku. Dovolatel tak byl v dobré víře, že přihlášení pohledávky nemůže zmeškat. Situace se změnila 7. prosince 2009 v 13.04 hodin, kdy v insolvenčním rejstříku bylo zveřejněno usnesení ze dne 17. září 2009, č. j. KSPH 38 INS 4558/2009-A-18, jímž insolvenční soud spojil řízení vedené pod sp. zn. KSPH 38 INS 5247/2009 s řízením vedeným pod sp. zn. KSPH 38 INS 4558/2009. Spojením řízení však nastala situace, kdy v řízení vedeném pod sp. zn. KSPH 38 INS 4558/2009 již byl zjištěn úpadek (4. listopadu 2009) a lhůta pro přihlášení pohledávek v něm uběhla.

Odvolacímu soudu dovolatel v této souvislosti vytýká, že pominul vadu řízení spočívající v tom, že se přihlašoval do řízení vedeného pod sp. zn. KSPH 38 INS 5247/2009, nikoliv do řízení vedeného pod sp. zn. KSPH 38 INS 4558/2009.

Dovolatel nemohl předpokládat, že v dlužníkově věci byla zahájena dvě insolvenční řízení, ač mělo být postupováno podle § 107 insolvenčního zákona a na insolvenční návrh dalšího věřitele mělo být pohlíženo jako na přistoupení k již probíhajícímu řízení.

Ač tento postup odporuje zákonu, nemuselo „k uvedenému“ dojít, kdyby usnesení o spojení řízení bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku ve věci vedené pod sp. zn. KSPH 38 INS 5247/2009 v souladu s insolvenčním zákonem, tedy v řádu několika hodin od jeho vydání, což se nestalo (stalo se tak až po více než 2 měsících od vydání usnesení o spojení řízení). Odvolacímu soudu dovolatel rovněž vytýká, že jeho jednání označil (s poukazem na usnesení odvolacího soudu ze dne 8. září 2009) za účelové. Z onoho usnesení se totiž podává jen to, že odvolací soud jím změnil usnesení

insolvenčního soudu ze dne 14. srpna 2009, č. j. KSPH 38 INS 5247/2009-A-8, tak, že se nezastavuje řízení o insolvenčním návrhu SPA Praha, s. r. o. (dále jen „společnost S“).

S přihlédnutím k době vydání dovoláním napadeného usnesení je na danou věc uplatnitelný insolvenční zákon ve znění účinném do 30. června 2010, tj. naposledy ve znění zákona č. [285/2009](#) Sb.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 insolvenčního zákona pro insolvenční řízení a pro incidenční spory se použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení.

Pro rozhodnutí vydaná v insolvenčním řízení jsou tudíž ustanovení občanského soudního řádu o přípustnosti dovolání přiměřeně aplikovatelná dle § 7 odst. 1 insolvenčního zákona.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2012) se podává z bodu 7., článku II., zákona č. [404/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Dovolání je (bez dalšího) přípustné podle ustanovení § 239 odst. 3 části věty před středníkem o. s. ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. září 2008, sen. zn. 29 NSČR 4/2008, uveřejněné pod číslem 25/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. července 2011, sen. zn. 29 NSČR 35/2009, uveřejněné pod číslem 151/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, která jsou - stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže - veřejnosti dostupná i na webových stránkách Nejvyššího soudu).

Nejvyšší soud se - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval nejprve tím, zda je dán dovolací důvod dle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř., tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Dle ustanovení § 107 insolvenčního zákona další insolvenční návrh podaný na majetek téhož dlužníka dříve, než insolvenční soud vydá rozhodnutí o úpadku, se považuje za přistoupení k řízení. Od okamžiku, kdy takový návrh dojde insolvenčnímu soudu, u kterého probíhá řízení o původním insolvenčním návrhu, se osoba, která jej podala, považuje za dalšího insolvenčního navrhovatele (odstavec 1). Pro dalšího insolvenčního navrhovatele platí stav řízení v době jeho přistoupení k řízení (odstavec 2). K dalšímu insolvenčnímu návrhu podanému poté, co insolvenční soud vydal rozhodnutí o úpadku, se nepřihlíží. Je-li součástí dalšího insolvenčního návrhu i návrh na způsob řešení dlužníkovra úpadku, který byl podán dříve, než insolvenční soud o způsobu řešení dlužníkovra úpadku rozhodl, zůstávají účinky návrhu na způsob řešení dlužníkovra úpadku zachovány (odstavec 4).

Z ustanovení § 173 odst. 1 insolvenčního zákona se podává, že věřitelé podávají přihlášky pohledávek u insolvenčního soudu od zahájení insolvenčního řízení až do uplynutí lhůty stanovené rozhodnutím o úpadku. K přihláškám, které jsou podány později, insolvenční soud nepřihlíží a takto uplatněné pohledávky se v insolvenčním řízení neuspokojují.

Podle ustanovení § 185 insolvenčního zákona, jestliže v průběhu insolvenčního řízení nastala skutečnost, na základě které se podle tohoto zákona k přihlášce pohledávky nebo k přihlášené pohledávce nepřihlíží, insolvenční soud odmítne přihlášku rozhodnutím, proti kterému je odvolání přípustné a které se doručuje zvláště přihlášenému věřiteli, dlužníku a insolvenčnímu správci; odvolání proti němu může podat jen přihlášený věřitel. Právní mocí takového rozhodnutí účast tohoto

věřitele v insolvenčním řízení končí; o tom insolvenční soud přihlášeného věřitele uvědomí ve výroku rozhodnutí.

Nejvyšší soud především uvádí, že dovolatel má pravdu, kritizuje-li jako nesprávný postup insolvenčního soudu, jenž usnesení o spojení řízení ze dne 17. září 2009 zveřejnil v insolvenčním rejstříku ve věci vedené pod sp. zn. KSPH 38 INS 5247/2009 až 7. prosince 2009 (ve věci vedené pod sp. zn. KSPH 38 INS 4558/2009 zveřejnil insolvenční soud toto usnesení v insolvenčním rejstříku ještě téhož dne, kdy je vydal).

Již v usnesení ze dne 29. února 2012, sen. zn. 29 NSČR 54/2011, přitom Nejvyšší soud ozřejmil, že insolvenční soud, který spojil insolvenční řízení ke společnému projednání, je i po spojení věcí povinen zakládat všechna rozhodnutí nejen do spisu, pod jehož spisovou značkou je v daném řízení nadále pokračováno, ale též do „připojeného“ spisu, včetně připojeného elektronického spisu v insolvenčním rejstříku. Tamtéž dodal, že ve vztahu k elektronickému spisu v insolvenčním rejstříku dostojí insolvenční soud povinnosti zakládat rozhodnutí v „připojeném“ elektronickém spisu tím, že je bez dalšího zveřejní tak, aby lhůta k uplatnění práv a ke splnění povinností z těchto rozhodnutí plynoucích začala běžet stejně jako v elektronickém spisu, pod jehož spisovou značkou je v řízení pokračováno, případně tak, že při zveřejnění rozhodnutí v „připojeném“ elektronickém spisu zřetelně vyznačí údaj, z něž bude patrné, že toto zveřejnění nemá z hlediska běhu lhůty obvyklé účinky, a upozorní, od jakého zveřejnění se lhůta počítá. Poté, co dojde ke spojení insolvenčních věcí ke společnému řízení, musí být z údajů obsažených v insolvenčním rejstříku v „připojeném“ elektronickém spisu již v pohledu „Detail insolvenčního řízení“ patrné, že došlo ke spojení věcí a pod jakou spisovou značkou jsou spojené věci dále vedeny. Těmto požadavkům insolvenční soud ve vztahu k usnesení o spojení řízení a k následnému vedení „připojeného“ elektronického spisu v insolvenčním rejstříku zjevně nedostal ani do současné doby. To platí bez zřetele k tomu, že samotný postup insolvenčního soudu, jenž vyústil v usnesení o spojení řízení, byl nezákonný (jak opět správně vystihl dovolatel).

V daném případě šlo o „insolvenční návrhy“ podané u téhož insolvenčního soudu a řešené v rámci téhož soudního oddělení (38 INS). Z ustanovení § 107 insolvenčního zákona je přitom zřejmé, že považuje-li se „další insolvenční návrh“ (v intencích § 107 odst. 1 věty první insolvenčního zákona) za „přistoupení k řízení“ o původním insolvenčním návrhu, nelze s ním dále zacházet jako se samostatným insolvenčním návrhem; jde o podání, které nemá (nevyvolává) účinky zahájení insolvenčního řízení. To mimo jiné znamená, že dnem, kdy došel insolvenčnímu soudu, u kterého probíhá řízení o původním insolvenčním návrhu, „další insolvenční návrh“ (který se podle § 107 odst. 1 věty první insolvenčního zákona považuje za „přistoupení k řízení“ o původním insolvenčním návrhu), nedošlo k zahájení nového samostatného insolvenčního řízení, že pro takového dalšího insolvenčního navrhovatele platí stav řízení, do něhož tímto způsobem přistoupil (§ 107 odst. 2 insolvenčního zákona), a že při posuzování právních vztahů mezi účastníky insolvenčního řízení nemůže insolvenční soud vycházet z toho, že by se další insolvenční navrhovatel (samostatně, svým insolvenčním návrhem) vůbec něčeho domáhal (srov. shodně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. března 2012, sen. zn. 29 NSČR 21/2012, uveřejněné pod číslem 99/2012 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

Ze shrnutí podaného v předchozím odstavci mimo jiné plyne, že insolvenční návrh podaný jiným věřitelem (společností S) dne 12. srpna 2009, tedy v době, kdy probíhalo insolvenční řízení ve věci téhož dlužníka zahájené insolvenčním návrhem věřitele S. spol. s r. o. z 20. července 2009, vůbec neměl být veden pod samostatnou spisovou značkou (pod sp. zn. KSPH 38 INS 5247/2009). Jestliže se tak z jakýchkoli důvodů stalo, pak po zjištění, že nemůže jít o samostatný insolvenční návrh, měl být spis zn. KSPH 38 INS 5247/2009 uzavřen s poznámkou o mylném zápisu věci a příslušné podání (další insolvenční návrh) mělo být bez dalšího žurnalizováno jako podání náležející do insolvenčního řízení ve věci vedené pod sp. zn. KSPH 38 INS 4558/2009.

Je vyloučeno, aby insolvenční soud napravoval vadný postup spočívající v tom, že s dalším insolvenčním návrhem, jenž se považuje (v intencích § 107 odst. 1 věty první insolvenčního zákona) za „přistoupení k řízení“ o původním insolvenčním návrhu, nakládal po určitou dobu jako se samostatným insolvenčním návrhem, tím, že vydá usnesení o spojení řízení ve věcech původního insolvenčního návrhu a dalšího insolvenčního návrhu. Není-li další insolvenční návrh samostatným insolvenčním návrhem, pak totiž (bez zřetele k tomu, že je chybně veden pod jinou spisovou značkou), není ani způsobilý ke spojení s insolvenčním řízením vedeným o původním insolvenčním návrhu.

Bez zřetele k výše popsaným nedostatkům v činnosti insolvenčního soudu však Nejvyšší soud uzavírá, že skutečnost, že insolvenční řízení ve věci sp. zn. KSPH 38 INS 5247/2009 bylo až do 7. prosince 2009 vedeno ve stavu před rozhodnutím o úpadku (téhož dlužníka), nebyla určující příčinou toho, že dovolatel nepřihlásil pohledávku do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka v propadné třicetidenní lhůtě určené rozhodnutím o úpadku ze dne 4. listopadu 2009.

V usnesení ze dne 27. září 2011, sen. zn. 29 NSČR 35/2010, uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 1, ročník 2012, pod číslem 21, Nejvyšší soud vysvětlil, že zákonem není předepsán způsob, jakým má uživatel provádět vyhledávání dlužníků v insolvenčním rejstříku. Použije-li při vyhledávání některý (či více) z údajů umožňujících spolehlivou identifikaci hledané osoby, nelze mu klást k tíži, že nepoužil ještě jiné údaje. U právnické osoby pak k údajům, jež mají přinést spolehlivý výsledek vyhledávání, patří identifikační číslo osoby a/nebo obchodní firma nebo název (potud, že dlužník i při zobrazení více záznamů plynoucích z možné zaměnitelnosti obchodní firmy nebo názvu nezůstane ve výsledcích vyhledávání utajen uživateli insolvenčního rejstříku). Výsledky vyhledávání na základě zadaných parametrů musí být přitom stejné bez ohledu na to, zda tyto byly zadány do formuláře „základního“ či do formuláře hledání „pokročilého“.

K tomu Nejvyšší soud uvádí, že z údajů obsažených v insolvenčním rejstříku u obou rozebíraných spisových značek je zjevné, že standardní způsob vyhledávání dlužníka dovolatelem (jak je popsán v předchozím odstavci) nutně musel vést k tomu, že dovolateli nezůstalo (vedle řízení ve věci vedené pod sp. zn. KSPH 38 INS 5247/2009) utajeno ani řízení ve věci vedené pod sp. zn. KSPH 38 INS 4558/2009, ale ani (ohledně téhož dlužníka) řízení vedené pod sp. zn. KSPH 38 INS 263/2009 (k insolvenčnímu návrhu z 22. ledna 2009), jež bylo pravomocně zastaveno, řízení vedené pod sp. zn. KSPH 38 INS 724/2009 (k insolvenčnímu návrhu z 13. února 2009), jež bylo též pravomocně zastaveno, a řízení vedené pod sp. zn. KSPH 38 INS 5396/2009 (k „dalšímu insolvenčnímu návrhu“ z 18. srpna 2009, jenž byl posléze „zúřadován“ stejně jako další insolvenční návrh ve věci vedené pod sp. zn. KSPH 38 INS 5247/2009).

Při respektu k obecnému právnímu principu „vigilantibus iura skripta sunt“ (bdělým náleží práva), lze od dovolatele (ale i od každého dalšího věřitele) očekávat, že k tomu, aby naplnil požadavky kladené obecně na přihlášení pohledávky v insolvenčním řízení svého dlužníka, logicky prozkoumá elektronické spisy, jež se mu po vyhledání podle údajů o dlužníku v insolvenčním rejstříku nabídnou (zcela jistě by tak měl učinit ohledně těch elektronických insolvenčních spisů, jež se mu nabízejí jako neukončené). Uvedené platí tím více, že ne každý další insolvenční návrh se považuje za „přistoupení k řízení“ (srov. § 107 odst. 4 insolvenčního zákona).

Jinak řečeno, při běžném způsobu vyhledání insolvenční věci dlužníka v insolvenčním rejstříku dovolateli nemohlo zůstat utajeno insolvenční řízení ve věci vedené pod sp. zn. KSPH 38 INS 4558/2009, z něž mohl a měl při zachování běžné opatrnosti zjistit (bez zřetele k tomu, jak byl v insolvenčním rejstříku vykazován stav věci vedené pod sp. zn. KSPH 38 INS 5247/2009), že insolvenční soud zjistil úpadek dlužníka usnesením ze dne 4. listopadu 2009 a že od stejného dne začala běžet propadná třicetidenní lhůta určená rozhodnutím o úpadku k přihlášení pohledávek těm věřitelům, kteří tak neučinili dříve.

Lze tudíž uzavřít, že dovolateli se prostřednictvím dovolacího důvodu dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. nepodařilo zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí. K (dále) ohlášenému dovolacímu důvodu dle § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř. Nejvyšší soud uvádí, že v jeho rámci jsou uplatněny stejné argumenty jako ty, s nimiž se vypořádal již v mezích právního posouzení věci. Lze doplnit, že v tom, že insolvenční soud odmítl pod spisovou značkou této věci přihlášku dovolatelovy pohledávky adresovanou k věci vedené pod sp. zn. KSPH 38 INS 5247/2009, vada řízení netkví již proto, že se tak stalo po formálním spojení obou věcí.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), se nepodávají ani ze spisu. Nejvyšší soud tudíž, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243b odst. 2 o. s. ř.).

Toto usnesení se považuje za doručené okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku; dovolateli, dlužníku, insolvenčnímu správci, věřitelskému výboru (zástupci věřitelů) a státnímu zastupitelství, které (případně) vstoupilo do insolvenčního řízení, se však doručuje i zvláštním způsobem.

( zdroj: [www.nsoud.cz](http://www.nsoud.cz) )

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | [www.epravo.cz](http://www.epravo.cz)

## Další články:

- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zmatečnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Střídavá péče](#)
- [Restituce](#)
- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)